

Marij Čuk

KO LASJE DRAMIJO TIŠINO

PEVKA

Nevihta je vdrla v nevihtno noč,
 poj, pevka, poj svoje ritme, pevka
 z rdečilom na obrazu!
 Pesem v šumu svetlobe in prah.
 Kandelabri v melodijah, poj, pevka,
 poj svoje ritme za oceane v očeh!
 Na notah ploskve, odtenki večnega ledu,
 ki se zareže v zvok violinskega loka,
 poj, pevka, zenit je zdrobljen kristal,
 curki vina, rdečilo na obrazu, poj
 svoje neme besede, poj, harmonika,
 svatje so že zdavnaj odšli, pevka,
 na licih blede odtenki spomina, poj
 v ognjemetu, ki ga več ni.
 Še zadnjo melodijo, pevka, še zadnji akord,
 še zadnjo besedo za gosta, ki pod mizo smrči.

NAGLICA

Tudi ta dan se je izmuznil
 skozi goščavo dihanja.
 Kot lipicanec v galopu
 je prešel svoj obod
 in padel do sredine zemlje,
 kjer spijo vsi podobni dnevi.
 Nobene sledi ni pustil v snegu,
 nobenega sonca in dežja.
 Le liso ohlapne zavesti,
 da se tudi morje
 nekje konča.

AFRODITA

Koža je tiha.
Afrodita je zaspala
in se ne zmeni več
za žile v rokah.
Na glavi ji diši venec
iz kamnitih isker,
pod pasom se ji valja
meglen obroč.
Afrodita je postala noč,
ki mi žejo zaplodi.

POT VEČNOSTI

Kraški kamen
je našel pot do brina.
Iz sivine lesket
krvi, kot da bi ga
zasačil trn ruja
in povil preprogo
trav,
ki sega le
do malvazije
in terana . . .

PRIHOD

Prišla si v moje votlo mesto
tiho, kot privid.
V kovčkih le nasmešek,
prgišče sanj in žoga
za igro med oblaki,
na hrbtu topla koža,
prekrita s šopi žita.
Potem pa . . .
Potem je ob tvojih nogah
skopnel ledeni zid,
nemir je zašumel med boki,
ki merijo času srečo in gorje.
V mestu cvete vrt,
v travi črna orhideja.

ODHOD

Čas je le utrinek
rdečega madeža
na zvezdi, ki je ni.
Spomin je zob bolečine,
ki sameva brez korenine,
a skeli, skeli v praznino
kot dotik hrapave roke
ali sivine nad čelom,
kot dotik belih oči,
ki v tišini trpko, trpko
kotijo grenko sluz,
o čas, čas, ki te ni!
Zvok molka drami
sled za sključeno rano,
za čudno hlipavico nežne
brazgotine, ki jo reže
votlo tkivo srca.
Ni te več.
Odšla si v čas,
v prostor rdečega madeža
na zvezdo, ki je ni...

TIHOŽITJE

Nad mesto padajo skušnjave.
V črnini neonskih luči
in dimu cigaretnih ogorkov,
v pivski peni zavidam moškim,
ki jih v meglici saksofonov
objemajo brezzobe prostitutke,
zavidam ženskam,
ki na pomolu blažijo skrito slo.
Mesto počiva.
Med odpadki se podijo mačke
in brezčasovne starke.
Avtomobili hupajo v daljavi.
Mesto že spi.
Nad njim skušnjava.
Zimska pravljica
je pustila snežinke nad oblaki.

TAK ČAS

Krila so nam prilepili,
bratje, krila prilepili,
da ne letimo in vidimo več.
Kot mravlje pred nevihto
legamo v skrite krtine,
kot listi v vetru
gazimo v vrtincih.
Obzorje je ovito v žico.
Bele vile so brez oči,
rože brez goste pene dišav.
Le krvava lisa
nas lepi na pritlehen čas . . .

TIŠINA

Tišina govori.
Molčimo!
Da je ne zbudimo,
da je ne ranimo,
da je ne ubijemo.
Preveč je vreščanja in zlogov,
kot perilo iz scalnice
visijo na vejah,
ki jih bo jesén sušila.
Tišina govori.
Pustimo ji presti
nevidne zvoke.
A mi molčimo,
zaboga,
molčimo!